

ROBERT TAKARIČ

DEVOJČICE

UZVRAĆAJU

UDARAC

■ Laguna ■

Moje je ime Milica!

Imam četrnaest godina i uvek sam bila dobra devojčica. Ono, bar mislim!

To što mi se događa u poslednje vreme, pravo je ludilo.

Ovo je samo pokušaj da nađem nekoga ko će mi verovati. Zato pišem ovaj putopis, bez putovanja.

Eto!

Ovo što sam napisala, verovali ili ne, prvo sam pokazala majci. Šta ću, ona me je rodila. Neka vidi. Neka oseti kako joj dete misli i razmišlja.

Paaa... ovaj... kao videla je i kao nije imala vremena, ali je rekla da njoj ovo najviše liči na dnevnik koji je i ona nekada pisala i koji se izgubio kao i njen život! Onda se prisećala i kao tražila je u glavi gde bi taj dnevnik mogao biti. Posle je dodala da ga možda nije ni vodila jer ni tada, kao ni sada, nije imala vremena.

Markovička je rekla da je bolje da sam uradila neki blog ili vlog, i da ovako nešto niko ne čita jer nema vremena.

– Ljudi rade, razumeš?

Ne razumem, jer ovo nije za ljude, ovo je pisano za decu ili mlade, ili za takve kao što smo mi.

Pokazala sam i tetki Jeleni, ali svesku nije htela ni da dodirne. Kao da je prljava.

Gledala je u nekom drugom pravcu.

Stevica je rekao da tu ima mnogo slova i da ga od čitanja boli glava. Jedino što čita je *Instagram* jer tu ima fotografija.

Nastavnica mi je ljubazno prihvatila svesku, ali je i ona rekla da ima neki seminar o samovrednovanju ili tako nešto. Čini mi se da je rekla da će to jednom pročitati, sigurno do početka sledeće školske godine! Posle mi je svesku vratila a da je nije ni otvorila.

Viktorija je kao uzela da pročita i rekla je da je knjiga vrh i da joj liči na Prvi svetski rat i da je dobro što sam pisala i o bundevama jer ih mnogo voli.

Kako samo laže!

U knjizi nema ni jedne reči o bundevama. Viktorija je *best* glupača u ulici. *Stupido*.

A učili smo o tome da su deca nekada čitala knjige.

Kako god...

Ako slučajno čitate ovu knjigu, vreme je da odustanete.

Nemoj posle da nisam rekla i da vas zaboli glava kao Stevicu.

E sada sam mirna i staložena kao moja bivša mala komšinica kada se vrati iz zabavišta. Mada ona kaže da je mirna i založena!

Ovde se upiši ili ostavi otisak prsta da znam da si knjigu pročitala.

Sadržaj

Dlake! Moje! Ako se to drugačije ne utvrdi . . .	13
Soba s pogledom na mesec	19
Zašto volim kod Marine.	23
Dobar izvođač zna kada treba da siđe sa bine. .	27
To mora da je iz nekog filma	31
Pozorište! Nemojte, molim vas, znam ja zašto ovo pričam	33
Ne razumem	37
Roba je pogrešno adresirana	39
Bora Pčela, golubovi i ostale životinje	43
Grudnjaci, ali novi	47
Markovička, ajkule i ostale stvari.	51
Vreme visokog napona	55

Frižider	59
Žurka kod Crvene Sonje.	61
Tajni obožavalac	67
Salinitet mojih majica se povećao	71
Doći će nova deca	75
Imali smo predstavu	79
Deca sa brkovima	83
Tata, tata... zašto samuraji ne vole puding!?.	89
Kupamo se kad kupatilo dozvoli	93
Ustaj, sine, dolaze devojke	95
Tu do klupe, odmah pored naše / Udati za vetar	99
Fitoplanktoni, hlorofil i ostale nebitne stvari	105
Crveni mesec na nebu iznad Grčke	107
Teretana, tu preko puta	111
I ja želim nekoga	115
Sreća u nesreći je što smo ovog leta išli na letovanje, a to opet nismo uradili zimi	117
Moja sestra i ja	121

Dlake! Moje! Ako se to drugačije ne utvrdi

Stanje na današnji dan:

Sve su se depilirale! Danas imali fizičko, samo što nisam počela da vičem. Čoveče, i Zorica je briljirala. Bila je kao pista za komarce. Nije da zagledam njene noge, ali mi se čini da je još pre neki dan zavijala viklere ispod kolena. U pravu si, dnevniče, stvarno ne znam šta pišem. Ne znam ni odakle mi to za viklere. Ne znam ni kako to izgleda.

Samo se o mojim dlakama vodi polemika. Mislim, ono što od mene mila moja i draga majka zahteva više nigde nije u opticaju. (Ala sam se izrazila!? Baš sam ga rekla!)

Zakone su davno promenili. U druge se sada škole odlazi, mama. Sreća pa sam ponela trenerku.

Lažem, čoveče, kao smuk.

(Ma šta to pišem kada ne znam ni šta znači? Kakav crni smuk?)

Ne dopada mi se stil kojim pišem. Hoću jednostavno. Hoću kao nekada!

Jednostavno lažem.

Elem, trčale smo okolo naokolo i prošao je čas, ali jedino sam ja izigravala medveda. I izigravaću dok se drugačije ne bude rešilo. Kao prvo, dlake su izrasle na mojim sopstvenim nogama i treba ih ukloniti. Takva je moda, mama. Nikom ne trebaju. Usput, ako ih nosiš, smeju ti se, dobacuju i ono drugo što ti ne mogu reći (a htela sam!).

Ono tvoje, znam. Mala sam, biće još vremena, sedmi razred je tek sedmi, ne treba preterivati... Ama! Jasno mi je!

Samo što ja već odavno ne idem u sedmi jer sam već petnaest dana u osmom. A o onom da sam mala, to je tek druga priča.

Okolini mojoj nije! Shvataš li ti da su ta tvoja vremena prošla?

Jedino glupi Stevica nije shvatao koju muku mučim, pa je onako prijateljski došao da razgovara, odnosno lupeta. Inače to je taj novi koji se za mene zalepio kao žvakaća guma. Kao onaj GPS. Satelit. Svuda me prati.

– I moja sestra ima iste takve pantalone. Samo je boja malo svetlija a džepovi padaju više na kolena. Širina, koliko se ja razumem... to je isto.

O gospode! Kada te puknem jednom! Trenerka! Ne pantalone, već trenerka. Da li je moguće da ne prepoznaje razliku?

Nisam ništa rekla. To me je baka moja naučila. Kada je neprijatno, ti dete ćuti i izvlači se iz problema. Najbolje – beži!

Najbolje!?

Mislim, kako da pobegnem kada te glupi problem, odnosno SATELIT Stevica, prati?

– Mogla bi jednom da dođeš da ih vidiš. Recimo, ovih dana. Nije problem ni uveče. Mi strašno dugo gledamo televiziju. Znaš, to nekada traje do phhhh... A te pantalone su uvek tu, ili tu negde...

Tu je jadnik zapeo jer se nije setio šta je hteo da kaže.

Hoće li zvoniti (Mislim, hoće li Fizičarka pištati?) ili ću da puknem. Breee... Gledaj televiziju, šta ću ti ja i moje pantalone.

Ćuti, smiri se. Jeste!

Ćutiiiiim.

Onda sam se setila i rekla: – **Dobro! Videćemo!**
– i otrčala.

To stalno pali kod ovih nesretnika. Dok on shvati šta će videti, prođe voz. Ma kakvi, prođe ceo letnji raspust, jer ne zna!

Depiliraću se pa neka pukne vreća. Ništa mi drugo ne pada na pamet.

Ili neka ukinu fizičko vaspitanje. Kome se trči, neka trči.

Ima neka krema od koje otpadaju. Rekla mi Sanja. Samo još da ukrade od sestre, pa će mi doneti.

Samo ne znam šta ću posle? Jer koliko mi je poznato, one će opet isto tako da izrastu i tu kraja nema. Ne mogu stalno čekati da Olja (to je ta Sanjina sestra) ode na Fakultet i zaboravi tubu.

Trebaće i meni jedna. Ma kakvi jedna. Koliko se poznajem, trebaće meni dosta toga.

To me nervira, što se sve meri na tube. Ako je korisno i ako treba, moglo bi da se meri na 2,5 litre. Onda može i gratis, i tako.

Zoran je jednom pitao teta Bebu (ona što prodaje sve i svašta u kiosku ispred škole) da bi on gratis, a ostalo neka proda drugome. Što je poludela, čoveče!? Nema žena smisla za humor. Očevici kažu da ga je gađala papučom ili već nekom sličnom napravom. Neki su dodali kašike i tanjire, a neki i delove donjeg veša. Ma, jeste!

Posle, on to navodno nije vratio, pa se ona još više naljutila i to tako sve više i više nema veze s mojim dlakama.

Došlo je vreme da svako ima svoju. Mislim, tubu.

Da, htela sam da kažem da je Stevica još dugo posle razgovora ostao na onom mestu. Nije se pomerio.

Posle je zakasnio na hemiju. Nisam sigurna, ali mi se čini da je razmišljao! Ne preterujem. Na njemu to tačno može da se vidi. To je kod njega jedan bolan proces.